

کمک تیم کرونا – مالتزه به هائیم های پناهندگی در شهر ماینس – آلمان

این تیم در ماینز مامور رسیدگی به مبتلایان به کرونا است و برای جلوگیری از شیوع سریع ویروس، انتقال مبتلایان به قرنطینه های مخصوص را ترتیب می دهد. بدین ترتیب آنها تعهد کامل خود را در این بحران، برای مهار شیوع ویروس نشان می دهند.

پل لسای از سوی سردبیر محلی روزنامه آلگماینه ماینز – آلمان

این یکی از صحنه های غیرواقعی و در عین حال روزمره ای است که در حیاط خانه فرهنگ ها در ورمزر اشتراسه ارائه می شود. علاوه بر مبلمان و صندلی های چوبی، که در واقع شما را به استراحت در آفتاب دعوت می کنند، پنج مرد با تجهیزات حفاظتی کامل بر تن دیده می شوند که مجهز به ماسک تنفسی، عینک ایمنی، دستکش پلاستیکی و روپوش مخصوص می باشند. در واقع، قرار بود نخستین جشنواره بزرگ در همین روزها در این حیاط برگزار شود، اما مطمئناً اکنون همه چیز فرق می کند و امسال. بهروز اسدی، رئیس امور پناهندگان مالتزه، تیم کرونا

را در اطراف خود جمع کرده است و جلسات توضیحی ترتیب می دهد زیرا وضعیت جدی است. در هایم پناه‌اندگی روبروی خانه فرهنگ ها، اولین مبتلایان به کرونا خود را نشان دادند. بدین طریق اولین مورد جدی پیش روی تیم - کرونا قرار گرفت. آنها خانواده های مبتلا به ویروس را در یک وسیله نقلیه مخصوص به قرنطینه اختصاصی برای این کار در خیابان گونزنهایم منتقل نمودند. اسدی می گوید "ما امروز دو مبتلای دیگر را به قرنطینه منتقل کردیم. در مجموع در کنار 17 مبتلای قبلی موجود در قرنطینه مجموعاً 71 نفر از ساکنین هایم خیابان وایزنایو به قرنطینه خیابان گونزنهایم منتقل شده اند".

برای تست پزشکی که بتواند گستردگی شیوع ویروس را تخمین بزند و همچنین پیش گیری از همه گیر شدن ویروس کرونا، اعضای تیم کرونا: دنیز کی، کیوان ملکی، ابراهیم کاکولی و علی علیزاده در خانه فرهنگها به عنوان سرپرست، لجستیکست یا سرایدار کار می کنند. وقتی از کیوان پرسیده شد که آیا او قصد شرکت دارد، او سریعاً در آنجا بود و گفت "بالاخره، همبستگی از همه چیز مهمتر است. اگر همه فقط از خودشان مراقبت کنند، هیچ کس دیگر نمی تواند به کسی دیگر کمک کند." با این وجود، نگرانی در مورد امکان آلوده شدن "همه جا است". فرد 31 ساله دیگری می گوید: "مطمئناً، آدم در خانه فرزندان نیز دارد." کار با پناه‌اندگان به رغم شرایط دشوار اما خوب پیش می رود. "طبیعتاً همواره مشکل زبان وجود دارد اما آدمها بسیار خوب همکاری می کنند و با وضعیت خیلی خوب و صریح کنار می آیند." تنها کار با این لباس های محافظتی کمی مشکل و سخت است. "من خیلی خوشحالم که هنوز هوا 30 درجه نیست. چون همین حالا هم با این لباس خیلی گرممان می شود. تجهیزات حفاظتی هم به زودی کمیاب می شوند." همکار وی کیوان ملکی هم نیز تأکید کرد که وقتی از او سؤال شد که او هم حاضر به شرکت در تیم است وی فوراً پاسخ مثبت داد. این مرد 62 ساله می گوید: "ما باید تلاش کنیم که کمک کنیم." بالاخره مردم خانواده ما هستند". اسدی می گوید، پیش بینی می شود که در روزهای آینده دو تن دیگر از کارمندان برای تقویت اقدامات حفاظتی به گروه بپیوندند. همچنین افرادی بودند که از کار با تیم خودداری کردند. "البته من این را می فهمم و تفاهم دارم." برای او اکنون مسئله در کنار هم بودن مهم است و او در این تیم افرادی را پیدا کرده است که می تواند به آنها اعتماد کند. او می گوید "مسئله ای که ما را نگران می کند کمبود وسایل و البسه حفاظتی است زیرا این وسائل بسختی پیدا می شوند و آنچه که ما داریم تنها برای چند روز دیگر کافی است" و از این روی او امیدوار است که بزودی

این وسائل بدست آنها برسد". "ما در جبهه هستیم" این تیم بیشتر در مواردی وارد عمل می شود که مجبور شوند افراد مبتلا را از محل اسکان پناهندگان به قرنطینه منتقل نمایند. علاوه بر این، اعضای تیم مراقبت ساکنین در خانه های قرنطینه در گزنهايم را هم بعهده دارند، برای آنها لوازمی را که احتیاج دارند خریداری می کنند، تا این آدمها بتوانند در داخل قرنطینه بمانند و بیرون نروند. اسدی می گوید: "اما ما نیز به دیدار آنها به داخل قرنطینه می رویم، با آنها صحبت می کنیم. البته با لباس محافظ مناسب. زیرا آنها باید بدانند که ما برای آنها آنجا هستیم و تنها نیستند." او و تیمش به صورت 24 ساعته در دسترس بیماران مبتلا به ویروس می باشند. خوشبختانه ساکنین قرنطینه تا کنون بیماری در بدنشان پیشرفت سختی نداشته است و انتظار می رود پس از پایان قرنطینه به اسکان عادی خود برگردند. اسدی توضیح می دهد: "ما در خط مقدم هستیم." توضیح مترجم: درکنار عملیات بشر دوستانه و انسانی تیم آقای اسدی عده ای از پناهندگان و اعضای فوروم دمکراتیک شهر ماینس با سازماندهی مالتزه و مدیریت بهروز اسدی به دوختن ماسک حفاظتی مجانی برای ساکنین هایم ها هم مشغولند. آفرین بر همه این انسانهای شریف و مدافع انسانیت

برگردان بفارسی ناهید جعفرپور

**روزشمار رویدادهای کارگری در
ایران - فروردین 1399**

از انتشارات نهادهای همبستگی با کارگران در ایران - خارج کشور

تهیه و تنظیم توسط: فعالین نهادهای همبستگی با کارگران در
ایران - کلن

(1)

متن به صورت پی دی اف

کشتار دهها نفر در زندانهای جمهوری اسلامی ایران به دست

مآموران حکومت

عفو بین الملل

سازمان حقوق بشری "عفو بین الملل" در گزارشی که روز پنجشنبه (۹ آوریل) منتشر کرده، مقام‌های ایران را متهم می‌کند که در دوران شیوع اپیدمی کرونا، حدود ۳۶ نفر را در زندان‌های ایران به قتل رسانده‌اند.

به نظر عفو بین الملل در جریان سرکوب اعتراض زندانیان ده‌ها نفر کشته شده‌اند. به گفته این سازمان مدافع حقوق بشر حکومت ایران که قادر به حفظ سلامت زندانیان در برابر کرونا نیست، باید به سرعت و بدون قید و شرط آنها را آزاد کند.

در هفته‌های گذشته اعتراضاتی در زندان‌های ایران، از بیم گسترش ویروس کرونا در زندان‌ها، روی داد که نیروهای حکومتی با اعمال قهر و خشونت با آن روبرو شدند.

سازمان حقوق بشری "عفو بین الملل" در گزارشی که روز پنجشنبه (۹ آوریل) منتشر کرده، مقام‌های ایران را متهم می‌کند که در دوران شیوع اپیدمی کرونا، حدود ۳۶ نفر را در زندان‌های ایران به قتل رسانده‌اند.

دستکم در هشت زندان ایران، هزاران زندانی معترض بودند که با

گسترش ویروس کرونا جان آنها به خطر افتاده است و مسئولان به وضع آنها بی‌توجه هستند. گردانندگان زندان‌ها به جای شنیدن اعتراضات، به یاری مأموران امنیتی به شدت آنها را سرکوب کرده، دهها نفر را به قتل رسانده و عده بیشتری را زخمی کرده‌اند.

دایانا الطحاوی، معاون دفتر خاورمیانه و شمال آفریقای سازمان "عفو بین‌الملل" گفته است: «مقام‌های ایران به جای رسیدگی به خواسته‌های منطقی زندانیان آنها را به قتل می‌رسانند تا صدای اعتراض آنها به گوش کسی نرسد».

او ضمن تأکید بر این که تأمین سلامت از حقوق اساسی زندانیان است، خواستار تشکیل یک هیئت مستقل برای تحقیق درباره تعرضات غیرقانونی مأموران جمهوری اسلامی شده است.

سازمان "عفو بین‌الملل" از سران جمهوری اسلامی خواسته است که هرچه زودتر و بدون قید و شرط تمام زندانیانی را آزاد کنند که تنها به خاطر ابراز مخالفت مسالمت‌آمیز دستگیر شده و به زندان‌های درازمدت محکوم شده‌اند.

این سازمان حقوق بشری تأکید دارد که همچنان هزاران نفر در زندان‌های ایران در معرض ابتلا به کووید ۱۹ قرار دارند.

اعتراض به گسترش کرونا در زندان‌ها و سرکوب خشن آن

در هفته‌های گذشته و با گسترش ویروس کرونا برخی از گروه‌های مدافع حقوق بشر از ابتلای شماری از زندانیان ایران به بیماری کرونا گزارش دادند.

بسیاری از زندانیان و خانواده‌های آنها فریاد اعتراض برداشتند. در شماری از زندان‌ها اعتصاب غذا به راه افتاد. بسیاری از زندانیان اعتراض داشتند که حکومت ایران با این که قادر به حفظ سلامت زندانیان نیست، باز هم از آزاد کردن اغلب آنها خودداری می‌کند و در نتیجه جان آنها را به خطر می‌اندازد.

سازمان حقوق بشری "عفو بین‌الملل" با استناد به گزارش‌های موثق از چندین مورد اعمال قهر علیه زندانیان در روزهای ۳۰ و ۳۱ مارس پرده برداشته است.

بنا به گزارش‌ها نیروهای امنیتی از جمله در سپیدار و شیبان، دو زندان اهواز، برای خفه کردن اعتراض زندانیان نیروی قهریه به کار

برده‌اند. در همین راستا فرمانده پلیس استان خوزستان اعتراف کرده است که افراد سپاه پاسداران و نیروهای مسلح بسیج در سرکوب خشن اعتراضات نقش داشته‌اند.

پست‌های ویدیویی که در شبکه‌های اجتماعی پخش شده از اعتراضات در دو زندان نامبرده و سرکوب خشونت‌آمیز آنها حکایت دارند.

گفته می‌شود که به دنبال اعتراضات بسیاری از زندانیان به اماکنی نامعلوم منتقل شده‌اند، تا احتمالاً صدای شکنجه یا قتل آنها به گوش کسی نرسد.

به گفته خانواده‌های افراد محبوس در زندان سپیدار مأموران برای سرکوب اعتراضات، علاوه بر استفاده از گاز اشک‌آور، به سوی زندانیان تیراندازی کرده، عده زیادی را زخمی و دستکم ۱۵ نفر را به قتل رسانده‌اند.

به گفته خانواده‌های زندانیان مقتول، آنها چند روز پس از اعتراضات اجساد بستگان خود را از زندان تحویل گرفته‌اند، درحالی‌که به آنها گفته شده است که زندانیان به خاطر مصرف مواد مخدر درگذشته‌اند.

در جریان حوادثی مشابه در زندان شیبان نیز، به گفته منابع سازمان عفو بین‌الملل، بیش از ۲۰ نفر جان خود را از دست داده‌اند.

دانیال زین‌العابدینی، یکی از افرادی است که هفته گذشته در شرایطی مبهم در زندان جان باخت. او به خاطر قتل‌ی که پیش از رسیدن به سن قانونی ۱۸ سالگی مرتکب شده بود، به اعدام محکوم گشته بود.

این جوان در اعتراضاتی که در زندان مهاباد به پا شده بود، شرکت داشت. پس از سرکوب اعتراضات مأموران در ۳۰ مارس او را به زندان میان‌دوآب در استان آذربایجان غربی منتقل کردند. او در تماسی تلفنی به تاریخ ۳۱ مارس با اعضای خانواده‌اش از بدرفتاری مأموران خبر داده و از آنها یاری خواسته بود.

در سوم آوریل مأموران در تماسی تلفنی با خانواده دانیال مدعی شدند که او در زندان خودکشی کرده و از خانواده او خواستند که برای تحویل جسد به زندان مراجعه کنند. خانواده این زندانی ادعای مسئولان را رد کرده، می‌گویند که جسد قربانی پوشیده از جراحت و زخم است. سازمان حقوق بشری "عفو بین‌الملل" با بررسی عکس‌هایی که از جسد دانیال زین‌العابدینی به دست آورده، اطمینان دارد که او بر

جان زندانیان در خطر است! - به دفاع از آزادی زندانیان و حق حیات آنان برخیزیم!

کانون پشتیبانی از مبارزات مردم ایران - وین

هفته‌ی گذشته اعتراضات و شورشهای گسترده‌ای در چندین زندان کشور از جمله در خرم آباد، الیگودرز، تبریز، سقز، همدان، شیراز، اهواز و ... صورت گرفت. این اعتراضات در برخی از زندانها از جمله اهواز، منجر به درگیری شدید با زندانبانان و قتل و زخمی نمودن تعدادی از آنان توسط زندانبانان جمهوری اسلامی شد. اعتراضات زندانیان بیانگر نگرانی آنها از وضعیت حاکم بر زندانها و خطر شیوع بیماری در آن هاست. این نگرانی را خانواده‌های زندانیان نیز دارند. سرکوب اعتراضات زندانیان بار دیگر نشان داد که در جمهوری اسلامی هیچ حقی به رسمیت شناخته نمی‌شود. هر اعتراض مردم فقط یک پاسخ دارد و آن هم سرکوب و قتل و کشتار است. شیوع ویروس کرونا در کشور طی ماه‌های اخیر ابعاد فاجعه‌باری یافته‌است. روزانه صدها تن به بیماری کووید ۱۹ مبتلا می‌شوند. هر چند ابعاد ابتلا به بیماری روشن نیست. رژیم جمهوری اسلامی از همان آغاز در فکر انجام اقدامات پیشگیرانه

نبوده و با بی توجهی به تاثیرات مرگبار اشاعه‌ی این ویروس، عملاً کشور ما را به یکی از کانون‌های این بیماری در منطقه تبدیل کرده‌است. آمار قربانیان کرونا در ایران با توجه به اخباری که از اقصی نقاط کشور می‌رسد، به مراتب بیشتر از آمار رسمی اعلام شده است. سران رژیم اگر چه زیر فشار مردم مجبور شده‌اند، دانشگاه‌ها، مدارس، کارخانه‌ها، تجمعات، نماز جمعه‌ها و مراکز مذهبی را تعطیل کنند، اما برای اقشار زحمتکشی که زیر فشارهای اقتصادی و برای کسب درآمدی ناچیز مجبور به ترک خانه‌های خود و کار در شرایط ناسالم می‌باشند، کمک قابل اعتنائی را در نظر نگرفته‌اند، بر عکس در نظر دارند با لغو شرایط نیمه قرنطینه و عادی سازی اوضاع کشور، بخش وسیعی از مردم را وارد چرخه‌ی تولید کنند و هم چنان از انجام اقدامات جدی‌تر برای جلوگیری از اشاعه‌ی کرونا و دفاع از سلامت مردم طفره می‌روند. در چنین شرائطی زندان‌های جمهوری اسلامی، که در شرائط عادی هم از حداقل بهداشت و درمان لازم برای حفظ جان زندانیان برخوردار نیستند، یکی از کانون‌های اصلی خطر اشاعه‌ی کرونا هستند. با فراگیرشدن کرونا و امکان شیوع آن در محیط بسته‌ی هر کدام از زندان‌های جمهوری اسلامی، جان زندانیان در معرض خطر جدی است. مهار این بیماری در فضای متراکم زندان‌ها غیر ممکن است. رژیم با آگاهی از این واقعیت، عملاً با امتناع از آزادی زندانیان و یا مرخصی دادن به آن‌ها در شرائط بحرانی کنونی، زندان‌ها را به قتلگاه زندانیان تبدیل می‌کند. جمهوری اسلامی مدعی است که حدود ۱۰۰ هزار تن از زندانیان را آزاد کرده‌است. ولی این آزادی شامل زندانیان سیاسی، عقیدتی، مطبوعاتی و فعالان مدنی نشده‌است. کسانی که با اتهامات دروغین محکوم به زندان‌های طویل‌المدت شده‌اند، آزاد نشده‌اند و جز معدودی حتی به مرخصی هم فرستاده نشده‌اند. اما به فرض درستی این رقم، هنوز حدود ۱۰۰ هزار تن در زندان‌های رژیم هستند. که جرم اکثر از آن‌ها در حدی نیست که رژیم نتواند آن‌ها را آزاد کند و یا حتی به مرخصی بفرستد. آزادی زندانیان در شرائط کنونی برای حفظ جان آنان حیاتی است و نگرانی زندانیان و خانواده‌های آنان از وضعیت سلامت بستگان‌شان و خواست آزادی آنان به‌جا و به‌حق است. کانون پشتیبانی از مبارزات مردم ایران سرکوب زندانیان معترض را به شدت محکوم نموده، از آزادی فوری و بدون قید و شرط زندانیان سیاسی دفاع می‌کند. ما در عین حال، آزادی و یا مرخصی تمامی زندانیانی را که آزادی آن‌ها خطری متوجه جامعه نمی‌کند، ضروری می‌دانیم. زندانیان باید مثل دیگر شهروندان کشور از امنیت جانی و امکانات پزشکی، درمانی و بهداشتی متناسب با بحران فعلی برخوردار باشند. ما سازمان‌ها و نهادهای مدافع حقوق بشر را به دفاع از حق حیات

همه‌ی کسانی که در زندان‌های جمهوری اسلامی در معرض خطر اپیدمی و مرگ قرار دارند، فرامی‌خوانیم.

کا نون پشتیبانی از مبارزات مردم ایران

۲۰ فروردین ۱۳۹۹ - ۸ آپریل ۲۰۲۰

قرنطینه، بحران اقتصادی و افزایش خشونت علیه زنان

تنیده شدن محیط بسته با بیکاری، خشونت خانگی
را فزونی بخشیده است

پانته‌آ بهرامی

شنبه ۲۳ فروردین ۱۳۹۹ برابر با ۱۱ آوریل ۲۰۲۰

آمار خشونت‌ها علیه زنان در آمریکا در مقایسه با هفته گذشته، دو

برابر شده است

دوران قرنطینه می‌تواند بشدت به خشونت خانگی علیه زنان دامن زند. گزارش‌ها از اکثر کشورهای جهان در همین دو ماهه اخیر، نشان از افزایش خشونت خانگی دارد. علل متفاوتی باعث این فزونی است.

عامل نخست، ماندن در محیط دربسته به مدت طولانی است که تنش‌ها، اختلاف‌ها، و تقابل غرورها و اختلاف سلیقه‌ها را افزایش می‌دهد. عامل دوم، نگرانی از وضعیت معشیت، هراس از آینده، بیکاری و ترس از ابتلا به بیماری واگیر است که آن نیز تنش‌های خانوادگی را بیشتر می‌کند. از آنجا که زنان اغلب حلقه ضعیف‌تر حلقه خانواده و جامعه هستند، بیشتر در معرض تعرض جنسی و جسمی قرار می‌گیرند؛ به ویژه در کشورهایی که مردم و زنان از پشتیبانی‌های ویژه از سوی دولت‌ها برخوردار نیستند. خشونت خانگی در زمان قرنطینه چنان شدت یافته است که به یکی از دغدغه‌ها و اولیتهای جدی سازمان ملل تبدیل شده است. سازمان بهداشت جهانی شایع‌ترین موارد نقض حقوق بشر در دنیا را از آن زنان می‌داند، زیرا از هر سه زن یک نفر مورد خشونت جسمی یا جنسی قرار می‌گیرند. در گزارش سازمان ملل تحت عنوان «پیشرفت زنان جهان»، خطرناک‌ترین مکان برای زنان، خانه آنها اعلام شده است. بیش از نیمی از زنانی که به قتل می‌رسند، توسط اعضای خانواده‌های خود کشته می‌شوند.

افزایش ۳۰ درصدی خشونت خانگی در فرانسه

هفته گذشته پلیس فرانسه از افزایش ۳۲ درصدی خشونت‌های خانگی علیه زنان خبر داد. تاکنون دو زن (در همین پیوند) کشته شده‌اند. این خبر تکان‌دهنده، دولت فرانسه را واداشت که راهکارهایی برای آن جست‌وجو کند. دولت فرانسه ۲۰ هزار شب اتاق در هتل‌های کشور اجاره کرده است تا زنان در دوران قرنطینه بتوانند تحت مراقبت ویژه قرار گیرند. افزون بر آن، مارلن شیابا، وزیر برابری جنسیتی آن کشور، حدود ۲۰ مرکز مشاوره در فروشگاه‌های مواد غذایی ایجاد کرده است تا زنان ضمن خرید بتوانند از آن کمک‌ها استفاده کنند و بتوانند از خود در برابر خشونت‌های خانگی مراقبت کنند.

هشدار درمورد افزایش قتل زنان در ترکیه

در سال ۲۰۱۹ کارزار «به خشونت علیه زنان خاتمه دهیم»، گزارش تکان دهنده‌ای مبنی بر آن که در آن سال ۴۷۴ زن به قتل رسیده‌اند، منتشرکرد. بر مبنای آن گزارش، سه چهارم قربانیان توسط همسران،

همسران سابق، برادرها یا مردان خانواده‌شان به قتل رسیده بودند. این رقم در ده سال اخیر در آن کشور بی‌سابقه بوده است. به این دلیل، جانان گوللو، رئیس اتحادیه انجمن‌های زنان ترکیه، ضمن اظهار نگرانی از افزایش خشونت‌ها، می‌گوید: «ترکیه کشوری است که در آن زنان به خاطر تقاضای طلاق به قتل می‌رسند... ما در کشوری زندگی می‌کنیم که در آن مردان وقتی از رئیس خود عصبانی می‌شوند، زنان را مورد ضرب و شتم قرار می‌دهند.» او از دولت خواسته است تا بسته‌های اضطراری اقدام و پیشگیری را برای زنان فراهم کند. البته تاکنون از سوی دولت و نهادهای دولتی حرکتی برای حمایت ویژه از زنان دیده نشده است. در مورد زنان ترکیه باید به دو مورد دیگر نیز اشاره کرد. نخست، زنانی که به علت خشونت، خانه‌ها را ترک کرده‌اند و تنها یا با کودکان‌شان زندگی می‌کنند و به علت شرایط بد اقتصادی و تشدید بیکاری، از پشتیبانی خانواده بی‌بهره‌اند و خود نیز بیکار شده‌اند. دوم، آن که برخی از مردان زندانی که به علت احتمال تکرار حرکات خشونت‌آمیز، به حکم دادگاه می‌بایست فاصله‌ای را با قربانیان خود حفظ کنند، اکنون به خاطر شرایط فعلی از زندان‌ها آزاد شده‌اند و به خانه‌های خود بازگشته‌اند و این موضوع می‌تواند به افزایش خشونت در زمانی که آنها مجبورند باهم زندگی کنند، دامن بزند.

خشونت و راه‌حل خانه‌های زنان آلمان

مجله «اِمَا» چاپ آلمان، می‌نویسد: «این یک موضوع جدید نیست. از هر چهار مرد، یکی همسرش را کتک می‌زند. حالا در قرنطینه و در دفتری که در خانه دارد، وقت بیشتری برای خشونت دارد. اما جامعه و سیاست در مقابل چه می‌کنند؟» وزیر زنان آن کشور، فرانسیسکا گیفی، همراه با ادارات مرتبط با امور زنان در ۱۶ ایالت تصمیم گرفته‌اند زنان را حمایت کنند و آنها را در هتل‌ها و خانه‌های خالی جای دهند؛ هر چند، قبل از کرونا هم این قبیل مکان‌ها مملو از زنانی بود که به پناه‌گاه نیاز داشتند. وزیر زنان آلمان معتقد است، اکنون جای وقت تلف کردن و موانع بوروکراتیک نیست؛ زنان باید بتوانند خیلی راحت در تماس تلفنی موقعیت خود را توضیح دهند و جایی برای فرار بیابند یا راه‌های غیرمعمول و بوروکراتیک را تجربه کنند. تجربه نشان داده است که در محیط‌های تنگ، خشونت مردانه افزایش می‌یابد. ۱۲۲ زن تنها در سال ۲۰۱۹ به قتل رسیده‌اند.

در همین چند ماه اول امسال، ۵۱ نفر در آلمان به دست همسران یا همسران سابق خود کشته شده‌اند؛ هر روز یک زن. در چنین شرایطی، «خانه‌های زنان» آلمان به کمبود امکانات مالی دچارند. «مرکز

اطلاعات خانه‌های زنان»، می‌گوید: «ما مشکلات زیادی داریم، زیرا بسیاری از خانه‌های زنان به دلیل کمبود جا افراد جدید را نمی‌پذیرند.» حتی قبل از شیوع کرونا، سال گذشته خانه زنان در شهر بن به ۴۴۲ زن به خاطر نبود جا پاسخ منفی داده است. ایفا رایسه که ۳۵ سال تجربه فعالیت در خانه‌های زنان دارد، معتقد است که احتمالاً بسیاری از زنان به علت هراس از واگیری کرونا به خانه‌های زنان نمی‌آیند. وقتی مردان تمام مدت در خانه هستند، اوضاع خراب‌تر است و زنان باید بین کتک خوردن و آلودگی به ویروس یکی را انتخاب کنند. اما خبر خوش این است که وزیر زنان، استفاده از هتل‌ها را پیشنهاد داده است و یک هتل‌دار در تماس تلفنی با خانه زنان در شهر بن، گفته است حالا که اتاق‌ها خالی است، حاضر است هتل را در اختیار زنانی بگذارد که مورد خشونت قرار گرفته‌اند.

افزایش اختلافات خانوادگی در دوران قرنطینه در ایران

آمار اختلاف زوجها در ایران در دوران قرنطینه سه برابر شده است. این خبر را بهزاد وحیدنیا، مدیر کل مشاوره و امور روانشناختی بهزیستی ایران اعلام کرده است. در دوران شیوع همه‌گیری بیماری کووید ۱۹، میزان تلفن‌های روزانه زنان به این مرکز از حدود ۱۵۰۰ به چهارهزار تماس افزایش یافته است که نشان از شدت‌گیری مشکلات خانوادگی دارد. فراموش نکنیم که در ایران، همه کسانی که مورد خشونت قرار می‌گیرند، وضعیت خود را گزارش نمی‌دهند. افزون بر آن، حتی قبل از کرونا نیز بحران اقتصادی، بیکاری و مشکل معیشت روزانه وجود داشته است و شرایط فعلی، می‌تواند زنان را بسیار آسیب‌پذیرتر کند، زیرا از نظر اقتصادی به همسران یا خانواده وابسته هستند. بحران‌های مالی و اقتصادی، همان گونه که در ۲۰۰۸ شاهد آن بودیم، خشونت علیه زنان را افزایش می‌دهد و حالا در وضعیت قرنطینه، تهدیدها و خشونت‌ها علیه زنان به‌شدت تشدید شده است.

دوبرابر شدن خشونت‌های خانگی در آمریکا

بنا بر آمار «زنان مورد خشونت قرار گرفته» که در پورتلند منتشر می‌شود، آمار خشونت‌ها علیه زنان در آمریکا در مقایسه با هفته گذشته، دو برابر شده است. در گزارشی که دکتر «اریکا فراسر» از دوران قرنطینه منتشر کرده است، از تشدید رفتار خشونت‌آمیز در برابر کارگران جنسی در شهر سیاتل، مرکز ایالت واشنگتن، از زمان شیوع کرونا خبر داده است.

سه برابر شدن خشونت‌های خانگی در چین

بنابر گزارش ون فاو، بنیانگذار یک سازمان غیرانتفاعی علیه خشونت خانگی در چین، در ماه فوریه خشونت‌های خانگی که از سوی زنان گزارش شده است، در مقایسه با سال گذشته سه برابر شده است. بر اساس این گزارش‌ها، ۹۰ درصد این خشونت‌ها به دوران قرنطینه برمی‌گردد. در ایالت هوبی، به پاسگاه پلیس در فوریه ۲۰۱۹ حدود ۴۷ گزارش داده شده است، در حالی که آمار فوریه امسال ۱۶۲ مورد بوده است. این تفاوت، دقیقاً حاکی از سه برابر شدن موارد خشونت است. افزون بر آن، آلکس ویشنوسکی، مسئول بخشی فمینیستی بنیاد روزا لوکزامبرگ، معتقد است که این افزایش نه فقط به خاطر قرنطینه، بلکه به علت وضعیت بد اقتصادی، کنترل شدید دولتی، و نیز عدم امکان مسافرت و اجبار به ماندن در خانه رخ می‌دهد. وضعیت نابسامان اقتصادی که در بحران اقتصادی ۲۰۰۸ رخ داد، نیز میزان خشونت‌های خانگی را بالا برد. بنابر گزارش «یوکید»، برخی از خانه‌های زنان در این کشور به بی‌خانمان‌ها واگذار شده است. پس از برچیدن قرنطینه در چین که هفته گذشته رخ داد، شمار زوج‌های متقاضی طلاق نیز به شدت افزایش یافته است.

کرونا در ایران؛ سیاست فرسایشی حکومت در قبال زندانیان سیاسی

گسترش کووید ۱۹ باعث نادیده گرفتن وضعیت زندانیان سیاسی شده است

پانته‌آ بهرامی

چهارشنبه ۲۰ فروردین ۱۳۹۹ برابر با ۸ آوریل ۲۰۲۰

سازمان زندان‌های ایران زیر نظر قوه قضاییه جمهوری اسلامی ایران، به ریاست ابراهیم رئیسی فعالیت می‌کند -

در دورانی بسر می‌بریم که تسلط ویروس کووید ۱۹ بر زندگی روزانه و درگیری با مشکلات قرنطینه، مسائل جامعه از جمله موضوع زندانیان سیاسی را به حاشیه رانده است. حتی رسانه‌های مسلط نیز دغدغه‌های اصلیشان با کرونا گره خورده است و کمتر توجهی به زندانیان دارند. قوه قضاییه ایران تحت فشارهای داخلی و بین‌المللی مجبور به عقب‌نشینی شده و به بخشی از زندانیان عادی مرخصی داده است. سخنگوی قوه قضاییه اعلام کرده به ۸۵ هزار زندانی مرخصی داده است. این مرخصی اما شامل همه زندانیان سیاسی نشده بلکه کسانی که حکمشان زیر ۵ سال باشد. بنابراین بخش بزرگی از زندانیان سیاسی در حالی که کرونا نه تنها در ایران بلکه در همه جای دنیا غوغا کرده و وضعیت زندان‌ها غیر بهداشتی و خطرناک است، همچنان در زندان مانده‌اند.

پیشنهادهای که برخی از کنشگران از جمله زندانیانی مثل جعفر عظیم زاده، فعال کارگری می‌کنند آزادی همه زندانیان تا پایان قائله کروناست، زیرا زندان محل تولید نیست و امکانات بهداشتی نیز ندارد. برای مثال آلبانی همه زندانیان کشور را آزاد کرده است. در زمانی که گفته می‌شود تجمع باعث سرایت بیماری می‌شود، بنابراین احتمال اینکه هم زندانیان و هم زندانبانان در معرض این ویروس قرار گیرند بسیار زیاد است. جعفر عظیم زاده در نامه ۱۴ فروردین خود اشاره کرده که در اتاق ۸۰ نفره تنها با دو ماسک بسر می‌برند. پرسش این است: چرا حکومت اسلامی تن به آزادی زندانیان سیاسی نمی‌دهد؟ و چه گروه‌هایی را آزاد نمی‌کند؟

زنان در بند

مریم اکبری منفرد از سال ۸۸ تنها به دلیل تماس تلفنی با

خویشاوندانش در کمپ اشرف در زندان بسر می برد و به ۱۵ سال زندان محکوم شده است. از افرادی است که قوه قضاییه حاضر نشده به او مرخصی بدهد. زینت جلالیان در زندان خوی است. او تنها زندانی زن سیاسی محکوم به ابد است. این زن کرد متولد ۱۳۶۱ است و تاکنون به مرخصی نرفته است. با همه فشارها حاضر به مصاحبه تلویزیونی نشده و گفته: «نه تنها خود شکنجه شده ام بلکه شاهد اهانت، شکنجه و از همه بدتر شاهد اعدام ۱۰ نفر از همبندی‌هایم بوده‌ام. آیا دردی بزرگتر از این هست؟ تازه این ظالمان از من می‌خواهند ابراز پشیمانی کنم، مگر ممکن است منی که این همه ظلم و زور را با چشمانم دیده ام اظهار پشیمانی کنم؟»

یاسمن آریایی فعال حقوق زنان و دختر منیره عرب شاهی فعال مدنی به همراه صبا کردافشاری از کنشگران معترض به حجاب اجباری هستند که حکم‌های بسیار سنگین گرفته اند. آنها در زمان انتقال به دادرسی اوین با سرو دست کبود و شکسته مجبور به امضای کیفرخواستی شدند که روی آن نوشته شده بود: «ما اغتشاش‌گر و شورش‌گر هستیم و حتی امکان تبدیل به قرار وثیقه نیز برای ما مقدور نیست.»

وکلا و دانشجویان زندانی

نسرین ستوده وکیل سرشناس در زندان اوین است که با نامه‌های متعدد وضعیت اسفبار زندان را افشا کرده و گفته در زندان از ماسک و دستکش خبری نیست. وی ادامه داده: «نهادهای نظامی و اطلاعاتی که با تحمیل مدیریت‌های ستیزه‌جویانه‌شان، امنیت کشور را برهم زده‌اند، همچنان بر ادامه حبس زندانیان سیاسی در شرایط پرمخاطره کنونی اصرار می‌ورزند.»

فروزان یزدانی پور دانشجوی دانشگاه تهران در فوریه امسال در منزل خود دستگیر شد. هنوز از علت بازداشتش خبری نیست.

منتقدین به مذهب

سهیل عربی فارغ التحصیل عکاسی است که در سال ۹۲ به خاطر انتشار مطالبی در نقد مذهب از سوی ماموران قرارگاه ثارالله سپاه پاسدارن دستگیر شد. به قول خودش نسلی که نمی‌خواهد دیگر نسل سوخته باشد. سهیل عربی تنها به خاطر اندیشه و قلمش زندانی است، عملی برخلاف حکومت انجام نداده، تنها آن را مورد نقد قرار داده است. او ابتدا به اعدام و سپس به هفت سال و نیم زندان محکوم شد. او در زندان فشافویه و به خاطر اعتراض به وضعیت خود هم اکنون در اعتصاب غذا

فعالان حقوق بشر و مدنی

آتنا دائمی کنشگر مدنی، مشکوک به بیماری ام اس است. قوه قضاییه حتی حاضر نشده به او مرخصی بدهد. سعید شیرزاد، فعال حقوق کودکان چند ماه بیشتر به محکومیت اش باقی نمانده است. همواره از رفتنش به مراکز درمانی جلوگیری شده و اکنون در زندان رجایی شهر است. گلرخ ایرایی و آرش صادقی با اینکه اسمشان در لیست مرخصی بوده از دادن مرخصی به آنها ممانعت کرده اند. آرش صادقی اولین دستگیری اش به خاطر اعتراض به نتایج انتخابات ۸۸ بوده، سه بار دستگیر و آخرین بار به ۱۹ سال محکوم شده است. او از بیماری سرطان رنج می برد، از بازوی راستش یک غده سرطانی را بیرون آورده اند. به دلیل عدم اجازه ادامه معالجه در بیرون زندان بازوی راستش بی حس و متورم شده است. مینا احدی فعال حقوق بشر معتقد است، حکومت نوعی انتقام جویی از زندانیانی که حاضر به مماشات با جمهوری اسلامی نیستند را پیشه کرده است.

کنشگران کارگری

جعفر عظیم زاده دبیر هیات مدیره اتحادیه آزاد کارگران، به خاطر فعالیتهای صنفی به ۱۷ سال حبس تعزیری محکوم شده است. او می نویسد: "راههای ورود و گسترش ویروس کرونا به زندان به راحتی باز است و در صورت بروز و گسترش این ویروس، ما به جای تلفات دو درصدی با تلفات ۷۰ تا ۸۰ درصدی و یک فاجعه انسانی روبرو خواهیم بود."

آموزگاران زندانی

محمد حبیبی از آموزگاران است که هفت سال و نیم حکم دارد. از رسیدگی پزشکی و ملاقات محروم است. ملاقاتهای زندان متوقف شده است. شیوا محبوبی سخنگوی کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی می گوید، زمانی که در زندان ها به شدت تراکم جمعیت حاکم است و مسائل بهداشتی رعایت نمیشود، افزون بر آن زندانبانان به بیرون رفت و آمد می کنند، عملاً ندادن ملاقات به زندانیان بی معنی است. محمد حسین سپهری معلم فیزیک است که به اتهام شرکت در فعالیتهای و تجمعات فرهنگی بازداشت شده است. اصغر سپهری برادر او در تویتر خود نوشته که محمد حسین سپهری کرونا گرفته است. علائم کرونا در او از ۹ فروردین پیدا شده و ۱۴ فروردین او را به همراه دیگر زندانیان بیانی ۱۴ نفره (بیانیه ای که امضاکنندگان آن خواستار

استعفای خامنه ای شده بودند) به اطلاعات برده اند و اکنون در انفرادی است. او از خدمات پزشکی محروم است و لازم است فوری به بیمارستان منتقل گردد. هاشم خواستار نماینده معلمان و یکی از امضا کنندگان بیانیه ۱۴ فعال سیاسی است. او در سال ۱۳۹۸ دستگیر شد. محمد نوری زاد، جواد لعل محمدی و حوریه فرج زاده همگی درمقابل دادگاه انقلاب مشهد دستگیر شدند. هاشم خواستار در زندان وکیل آباد مشهد باممنوعیت تلفن و ممنوعیت ملاقات روبروست، با این وصف می گوید: «بر سرمواضع برحقم ایستاده ام.»

شورش و فرار از زندان ها

در زندان های بسیاری شورش صورت گرفته است. برای این زندانیان مردن از کرونا و یا کشته شدن در زمان فرار تفاوتی ندارد. از جمله در زندان سقز، نزدیک به ۸۰ نفر فرار کردند. این شورش ها در خرم آباد و الیگودرز نیز صورت گرفت. در زندان عادل آباد شیراز هنگام فرار پنج نفر کشته شدند. در زندان تهران بزرگ یا فشافویه، تبریز، یزد و قزلحصار همدان، مهاباد و دو زندان اهواز یعنی سپیدار و شیبان نیز شاهد این شورش ها بودیم. به نظر می رسد که زندانبان ها نیز در این شورش ها همکاری کرده اند و برخی از آنان بنا بر اخبار مطبوعات داخلی دستگیر شده اند.

درمجموع وضعیت زندانها در زمان شیوع بیماری کرونا بسیار اسفبار است. شیوا محبوبی می گوید حکومت برای برخی از زندانیان وثیقه های سنگین مقرر کرده و خانواده ها قادر به تامین آن نیستند. وی اضافه می کند: «۲۰۰ زن در زندان رضاییه دست به اعتصاب غذا برای آزادی در وضعیت کرونا زدند. در زندان رجایی شهر ملاقات نمی دهند ولی هیچگونه پیشگیری از ابتلا به بیماری کرونا در زندان وجود ندارد.» در ماه مارس ۱۰۰ نفر از زندانیان اوین و فشافویه دست به اعتصاب غذا زدند و خواستار آزادی به خاطر کرونا بودند. به نظرمی رسد بهترین راه حل آزادی زندانیان تا پایان قائله کرونا است، همانگونه که برخی از کشورها از جمله آلبانی انجام داده و همه زندانیان را آزاد کرده اند.